Nr 65

av herr Börjesson i Falköping
angående villkoren för försäljning av staten tillhörig fast egendom.

Enligt villkoren för försäljning av staten tillhörig fast egendom framgår i SFS 1971:727, § 21, bl. a. följande: "Till grund för bestämmandet av saluvärdet skall läggas i orten gängse skäligt pris." I § 22 sägs: "Den säljande myndigheten skall tillse att köpeskillingen blir den högsta möjliga och i varje fall icke understiger egendomens saluvärde, om annat icke särskilt föreskrives." I princip har jag inget att erinra emot att domänverket vid försäljning av fast egendom tillämpar skälighetsprincipen, men det kan finnas undantag som motiverar en annan bedömningsgrund när fastighetens saluvärde fastställs. Jag avser sådana försäljningar som kan betingas av sociala skäl, t. ex. när det är fråga om friköpande av ett tomtområde, där tomten ägs av domänverket och byggnaderna ägs av den i fastigheten boende och då den som äger byggnaderna önskar inköpa det tomtområde där byggnaderna är belägna. Bärande skäl för att förvärva tomtområdet kan vara att vederbörande fastighetsägare måste äga lagfart på fastigheten för att erhålla bidrag för vatten och avlopp etc.

I sådana och liknande fall bör priset anpassas efter de rent sociala betingelser som föreligger. Det kan inte vara rimligt att en statlig myndighet ger bidrag till bostadsförbättring under det att ett annat organ tillämpar principen att ta ut högsta möjliga pris för den mark som det här är fråga om.

Jag är medveten om att detta inte kan beröra så många, varför det från kostnadssynpunkt är ganska oväsentligt om man mera generöst tillämpar möjligheterna till ett lägre pris vid försäljning av jord, tillhörig staten, när det gäller sociala hänsynstaganden. Enligt min mening borde ett tillägg göras till gällande bestämmelser vid försäljning av fast egendom så att hänsyn skulle kunna tagas till de försäljningar där sociala hänsyn med skäl kan åberopas.

Med stöd av vad jag anfört hemställer jag

att riksdagen hos Kungl. Maj:t anhåller om ett tillägg till SFS 1971:727, § 22, innebärande att § 22 får följande lydelse: "Den säljande myndigheten skall tillse att köpeskillingen blir den högsta möjliga och i varje fall icke understiger egendomens saluvärde, om annat icke särskilt föreskrives, *såsom exempelvis sociala skäl*."

Stockholm den 11 januari 1973

BENGT BÖRJESSON (c)
i Falköping